

שונה אך שווה

חפזת הקיץ המגיעה מיד עם תם "ימי בין המצרים" אהובה על כולם. אלו הם שלשה שבועות שכל המשפחה נמצאת יחד, השבוע הראשון תמיד מקדש לטיוילים בארץ, לעתים לאתרים מיוחדים בצפון הארץ ולפעמים לדרומה. בדרך אנחנו מבקרים משפחה או חברים ומתפללים בקברי צדיקים.

הפעם אמרה אמא: "אנחנו נשארים בבית כי סבתא חולה". לא ידעתי איך להגיב ל"בשורה" של אמא. אני אוהב מאד את סבתא ודואג לשלומה. אבל להשאיר בבית? מה נעשה? חשבתי. גם אחי ואחותי לא נראו נלהבים. אבל לא אמרנו מלה. 'אתם תראו שיהיה נחמד', אמרה אמא כאלו קראה את מחשבותינו. ואמא ... כמו תמיד ...

"כל אחד ינצל את השבוע לפעלה אחת שרצה ללמוד ולא פנה לה זמן עד היום", הציעה אמא. למשל, יונתו, אחי הקטן, ילמד לרכב על אופניים. אחותי תצטרף לחוג לכתובה יוצרת עם סופרת ידועה, ואני? אני אלמד לצלם, אבל לא סתם צלום, אלא צלום איכותי. קבלתי מצלמה ליום הלדתי, אבל לא באמת ידעתי כיצד להשתמש בה כדי להפיק תמונות מיוחדות.

כל בקר יצאתי למקום אחר עם אבא שלמד אותי את סודות הצלום. צלמתי תמונות רבות. אחר הצהרים הלכנו למקום מיוחד שמפתחים בו תמונות וראינו את התוצאות. בכל יום התמונות היו טובות יותר, עד שאבא אמר שאני כבר יכול לצאת לבד לצלם.

לא הרגשנו כיצד חלף השבוע: כל אחד מאתנו הרויח משהו חשוב באותו שבוע, למדנו שגם בבית אפשר ליהנות.